

kommende fremmede stat, idet det jo ikke kan være rimeligt at etablere en dobbeltbeskatning af den pågældende. Det, der fra skatteborgerens side kan indvendes — og med rette kan indvendes — mod denne praksis er, at han ikke inden bortrejsen véd og heller ikke fra skattemyndighederne kan få besked om, hvorledes han skattemæssigt vil blive stillet ved sin hjemkomst. Skattemyndighederne kan, så længe man intet sikkert véd om opholdets varighed og om, hvorvidt det vil være forbundet med skattepligt til udlandet, kun gøre ham opmærksom på den foreliggende mulighed for efteransættelse, og dette medfører naturligt en beklagelig usikkerhed for den pågældende med hensyn til tilrettelæggelsen af økonomiske dispositioner.

Det må derfor forekomme ønskeligt, om man på dette område kunne nå frem til regler, der tillader en person, som uden egentlig emigrationshensigt rejser til udlandet for et ophold af ubestemt varighed, klart at overskue sit skattemæssige tilsvarende over for hjemlandet, og på dette punkt synes de i norsk lovgivning indeholdte regler, der er taget til mønster for den i forslaget optagne bestemmelse, at være at foretrække fremfor de i vor lovgivning hidtil indeholdte.

De foreslåede regler går ud på, at en person, der har været skattepligtig i medfør af § 19, nr. 1, og som tager midlertidigt ophold i udlandet (og ved midlertidigt ophold må her forstås et ophold af ubestemt varighed), som ikke er forbundet med fast bosættelse, bevarer sin skattepligt her i landet, indtil fraværelsen har strakt sig over 4 år, medmindre han forinden er blevet undergivet indkomstskattepligt til fremmed stat efter reglerne for derboende personer.

§ 26, stk. 2, giver regler om bortfald af skattepligt for danske statsborgere, der er skattepligtig undergivet her i landet i medfør af § 19, nr. 2, som forhyret med dansk skib. For sådanne skattepligtige bortfalder skattepligten, når forhyringen med dansk skib ophører. Skattepligt bortfalder endvidere, selvom forhyringen stadig er i kraft, såfremt den pågældende bliver undergivet indkomstbeskatning til fremmed stat efter reglerne for derboende personer.

I stk. 3 bestemmes, at skattepligt i de i

§ 19, nr. 3, 2. pkt., nævnte tilfælde bortfalder med udgangen af den måned, hvori den pågældende udtræder af tjenesten.

I forslagets § 27 indeholdes regler om *skattepligten i tilfælde af ægteskabs indgåelse*.

De nugældende regler herom findes i de årlige ligningslove, senest lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 14. De her givne regler har været gældende fra og med skatteåret 1942—43. De fastholder som hovedprincip, at *hustruens selvstændige skattepligt består indtil udgangen af det skatteår, i hvilket ægteskabet er indgået, men indfører visse modifikationer* med hensyn til beskatningen af hendes indtægt ved selverhverv, når dette opgives inden 3 måneder efter ægteskabets indgåelse, og af indtægtsnydelser, som hun har oppebåret før ægteskabet, men som er bortfaldet i anledning af hendes giftermål.

Skattelovskommissionen foreslog i udkastets § 22, stk. 1, (bemærkningerne side 94) for at opnå en større tilpasning af beskatningen til ægtefællernes skatteevne i tiden efter ægteskabets indgåelse de gældende regler ændret derhen, at kvindens selvstændige ansættelse ophæves ved udgangen af den måned, hvori hun gifter sig, og at mandens ansættelse fra samme tidspunkt omgøres således, at den for resten af skatteåret forhøjes med et beløb svarende til, hvad hustruens årsindkomst efter ægteskabets indgåelse må anslås at ville blive; denne ansættelse skulle dog kun være foreløbig og skulle reguleres efter skatteårets udløb på grundlag af de til den tid foreliggende oplysninger om hustruens virkelige indkomst. På tilsvarende måde skulle der ifølge kommissionsudkastet forholdes ved mandens ansættelse for det følgende skatteår. Var der fra ægteskabets indgåelse og til udløbet af mandens indkomstår forløbet et tidsrum af mindst 6 måneder, skulle dog hustruens indkomst i dette tidsrum medregnes ved ansættelsen efter forholdsommæssig forhøjelse til et års indtægt.

Denne sidste regel (der i princippet svarer til den i forslagets § 25, stk. 1, 3. punktum, med hensyn til tilflyttere optagne regel) ville imidlertid anvendt her kunne virke med en vis vilkårlighed, for såvidt som den lægger vægten på, hvornår ægteskabet er indgået indenfor mandens indkomstår. En kvinde, der i anledning af indgåelse af ægte-